

ΜΙΑ ΤΡΥΦΕΡΗ ΝΗΦΑΛΙΟΤΗΤΑ

(Λία Μεγάλου: "Ὁ Δραπέτης στό Δέντρο".

Ἐρμῆς 1972, σελ. 59)

Πρὶν ἀπό καμιά δεκαριά χρόνια, μιά παραστατικὴ φωτογραφία τῆς νεότατης λογοτεχνίας μας νομίζω πὼς θά παρουσίαζε σέ πρῶτο πλάνο ἕνα «γκρούπ» πεζογράφων πολλὰ ὑποσχομένων, ἐνῶ στό φόντο μόνις καί θά διακρίνονταν, φλουταρισμένες, μοναχικές μορφές ποιητῶν (γιά τοὺς δραματούργους καί τοὺς κριτικούς, ἐς ἄλλοτε). Δέν εἶναι, φαντάζομαι, τυχαίον πὼς δύο τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς πρῶτοις πεζογράφους τοῦ πρῶτου πλάνου, ὁ Κώστας Ταχτῆς καί ὁ Γιώργος Ἰωάννου, εἶχαν πρωτοεμφανιστεῖ μέ ποιητικές συλλογές.

Τοῦ

Γ. Π. ΣΑΒΒΙΔΗ

Σήμερα, θαρρῶ, πὼς ἡ ἀντίστοιχη εἰκόνα ἔχει ὀλότελα ἀντιστραφεῖ: τὸ πρῶτο πλάνο ἔχει βα-

θμισαῖα καταληφθεῖ ἀπὸ μιά καινούργια φουρνιά ποιητῶν, «μέ κάμποσες ἐντονες προσωπικότητες καί ἕνα αἶσθημα συνοχής» (ὅπως παρατηροῦσα μέ ἀφορμὴ τὸν Πούλιο). Ἀντίθετα, ἡ πεζογραφία τῶν νέων (διηλαδὴ κάτω τῶν 30 ἐτῶν) μοιάζει νά βρίσκεται σέ ὑφεση ἢ πρῶτοις σέ κυοφορία. Καί πάλι, ἴσως νά μὴν εἶναι τυχαίον πὼς ἡ πρῶτη προικισμένη πεζογράφος τούτης τῆς γενιάς, ἡ Λία Μεγάλου, ξαφνικά ἐμφανίζεται μέ μιά ποιητικὴ συλλογὴ ὡς πρῶτο τῆς βιβλίου.

Λέω «ξαφνικά», γιὰτὶ δέν ξέρω πόσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τῶν σκόρπιων πεζογραφημάτων τῆς κ. Μεγάλου θυμοῦνται κάποιες ποιητικές παρεμβολές — ὅπως λ.χ. τούτη (πού τώρα συμπεριλαμβάνεται στὴν συλλογὴ τῆς):

*Ἐφέτος θά στολίσουμε τὸν Ἐπιτάφιο
μέ τίς φωτογραφίες τῶν ἀγαπημένων μας,
μέ ζωγραφιές μαθητῶν,
μέ σημαιοῦλες, πορτοκάλια, καρναμέλες
μέ καρδιές ληστῶν.

Ἡ ἀκόμη κείμενα ποιητικῆς ροπῆς, σάν τὸ ἀκόλουθο (πού δέν συμπεριλαμβάνεται στὴν συλλογὴ, ἀλλὰ εἰσάγει ἕνα πεζογράφημά τῆς δημοσιευμένο στό «Διήγημα '70»):

ΜΙΣΩ

ΑΓΑΠΩ

τά λογιστήρια
τά ἐμβατήρια
τὸν ἄνθρωπο πού δέν ἀναστέναξε
ποτέ του βαθιά
τὴν ἰσημερία
τοὺς ἀρχιερεῖς
τὴν ἀντικειμενικότητα
τὸν καρκίνο
τοὺς φιλόδοξους
τοὺς τοκογλύφους
τοὺς ἀριθμομνήμονες

τά ἱερόσυλα ξυπνητήρια
τά πουρμπουάρ

τὸν ἄρτο καί τὰ θεάματα
τοὺς θυρωροὺς, ἐξαιρέσει ἑνός

τὴν κανέλλα
τὸ φρεσκοκομμένο γρασίδι
τά δάχτυλά του πού εἶναι
κίτρινα ἀπ' τὸ τσιγάρο
τὴν Τζόαν Μπραέξ
τά σαββατόβραδα
τὸ πλανητάριο
τά μπιζελολούλουδα
τά μαλακά μολύβια
τοὺς ἀρματωλοὺς
τίς ἀστραφτερές μοτοσυκλέττες
μέ τὸ ψηλὸ τιμόνι
τὸ Αἰγαῖο
τά παιδιά πού πηγαίνουν σέ
νυχτερινὰ σχολεῖα
τά στραγάλια
τίς λιακάδες

Παρέθεσα τὸ κείμενο αὐτό, γιὰτὶ θεωρῶ πὼς ἰσοδυναμεῖ μέ μίαν ἐμπράγματη «ποιητικὴ», τουλάχιστον ὅσο καί ἡ ἐξῆς δήλωση πού βρίσκω νά συνοδεύει ἕνα βιογραφικὸ σημεῖωμα τῆς κ. Μεγάλου πρόσφατα δημοσιευμένο σέ περιοδικὸ τῆς γενετήριάς τῆς Θεσσαλονίκης:

Γράφω μέ σκοπὸ μιά ἔστω πρόσκαιρη λύτρωση, μιά ἀνάκτηση ἰσορροπίας σ' ἕναν κόσμον ὅπου ὅλες οἱ βιασμένες ἀξίες θά βιαστοῦν ξανά καί ξανά. Συχνὰ ἐκτίθεμαι χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἐαυτό μου ἢ σ' ὅποιονδήποτε ἄλλο. Ἀπλῶς ἐκτίθεμαι. Γράφω μέ τὴν αἴσθησή τοῦ ἀναπόνηπτου, ἀλλ' ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ νιώθει ὁ ἄσκοπος ταξιδιώτης ἀπ' τὴ στιγμή πού διακρίνει μιά κατοικημένη περιοχή, ὅπου πρόκειται νά διανυκτερεύσει.

Τούτη ἡ δήλωση πιστεύω πὼς μᾶς βοηθεῖ νά νιώσουμε ἀκριβέστερα τὸν τίτλο τῆς συλλογῆς («Ὁ Δραπέτης στό Δέντρο»), σέ συνάρτηση μέ τὸ ὁμότιτλο ποίημα:

Κυκλῶσαν καί πυρπάλησαν
τὸ δέντρο
ὡσπου ἐπίασε φωτιά
κι ὁ διπλῶνος καλαμιώνας.
Οὐρλιάζοντας
πηδοῦσαν ἀπὸ μέσα
ἄγνωστοι δραπέτες
ἄλλων φυλακῶν,
ἄλλων ἐποχῶν ἴσως,
μὰ Ἐκεῖνοι
ἀμέσως λύσαν τὰ σκυλιά
καί τοὺς πῆραν
τὸ κατόπι.

*Ἐδῶ ἡ Λία Μεγάλου σά νά κάνει ἕνα βῆμα πρὸς πέρα ἀπὸ τὸν Καρυστάκη, βῆμα θετικῆ καὶ σωτήριο. Δέν «μᾶς διώχνουμε τὰ πράγματα», καί ἡ ποίηση δέν εἶναι πιά κᾶν «τὸ καταφύγιο πού φθοῦμε».

Καί τὰ 48 ποιήματα τῆς συλλογῆς — ὅλα γραμμένα, σέ ζυγισμένους ἐλεύθερους στίχους, ἀπὸ τὸ 1965 ὡς τὸ 1972 — ἔχουν τὴν ἴδια νηφαλιότητα καί διαύγεια. Αὐτὲς εἶναι (καί ὄχι, διόλου ὁ ἐγκωκεντριζμός τοῦ ποιητῆ) πού δίνουν, κατὰ τὴν γνώμη μου, στὰ τόσα ποικίλα θέματα τούτου τοῦ μικροῦ βιβλίου τὸ βάρος μιᾶς ἐμπειρικῆς δομῆς. Δέν εἶναι «ποίηση γιὰ ἀφελεῖς», οὔτε γιὰ φίλους τῆς λεκτικῆς ταχυδακτυλουργίας. Ξέρε ἀπὸ «λέξεις μαγικές», μὰ δέν ἐγκαταλείπεται σέ μάταια ξέρκια. Ὅταν χρειαστεῖ, γίνεται ἀνελέπη, ἀκαριαία, χωρὶς νά χάνει τὴν εὐαισθησία τῆς ἢ τὴν ἀλληλεγγύη, ἀκαριαία, χωρὶς διακρίνεται ἡ γρηγοροῦσα παρουσία μιᾶς μόνιμης σφεράδας, παιδικῆς (ὄχι παιδιόστικης) καί θηλυκῆς (ὄχι γυναικίστικης), συχνὰ σέ κατὰσταση νόμιμης ἄμυνας:

ΤΑ ΚΥΔΩΝΙΑ

— Ἀγαπῶ τὰ κυδώνια,
εἶναι μιά κίτρινη χαρά.
— Κι ὁμως, οἱ κυδωνιές,
εἶναι ἀσήμαντα δέντρα,
ἀπάντησες.
Ἀπὸ τότε τὸ βλέμμα μου
καρφώθηκε στὶς ρίζες τῶν φρυδιῶν σου
καί δέν τολμαί νά κατέβει
στά μάτια σου.

Ἡ μεγαλύτερη χάρη τοῦ «Δραπέτη στό Δέντρο» πιστεύω πὼς βρίσκεται στὴν πρῶτη ἐκφραση ἀρετῶν πού ἔχουμε ἤδη ἐκτιμήσει, φυσικὰ πρῶτὰ διαχύτες, στὰ πεζογραφήματα τῆς κ. Μεγάλου. Ἐκφραση πλούσια καί καλλιεργημένη, εὐστροφὴ καί εὐστοχὴ, χυμώδης καί διάφωτη, πού, ἂν ἴσως μαθῆτεπε στὸν καλύτερο Πρεδέρ καί προφανῶς στοὺς Ἕλληνες surrealistes καί πιθανόν σέ κάποιους μεταπολεμικοὺς Γερμανοὺς, ἔχει ἤδη τὴν δική τῆς, ἀπαρομοίαστην ὁμοιογένεια καί ὀξυδέρκεια:

ΑΙΝΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Παρά τὰ σαρκοδόρα ἄνθη
τὸν κακοήθη ἥλιο
τίς συμφωνίες κυρίων—
Παρά τὸ βιασμό τῆς ἀνοιξῆς
τὴν καλλιέργεια ραιντάρ
τὴν ἐγκύμναση ἐχιδνῶν—
Παρά τίς ἐκτελέσεις νηπιῶν
τίς ἐπικηρύξεις ἀγίων
τά εὐτελῆ ἀντίτιμα εἰσιτηρίων—
Παρά τὸ δέος τῆς ἐνδοκρινολογίας
τίς συμβάσεις προμηθείας μονοτονίας
καί τοῦ ἐκ σελοφάν περιτυλίγματος αὐτῆς—
Παρά τοὺς μονίμως ἀπατημένους συζύγους
τά μεταλλικά ἐπιπλα
τὸ ὅτι δέν τῆς χάρισε τὸ τουμπελέκι
πού τῆς ὑποσχέθηκε—
Παρά τὴν ἀπαγόρευση τῆς κηπουρικῆς
τοὺς στράγγαλιστὲς τῆς ροδακινιάς
τὴν Ἀλίκη πού φοβήθηκε τόσο πολύ,
ὡστε τὸ ἔβαλε στά πόδια—
Παρά τὰ κυβερνῶντα πλέγματα
Τὰ Κυβερνῶντα Πλέγματα
ΤΑ ΚΥΒΕΡΝΩΝΤΑ ΠΛΕΓΜΑΤΑ
Υ Π Α Ρ Χ Ο Υ Ν Ε
στὴν Ἐλαφόνησο ὀρμισκοί
μέ πολύχρωμα νερά,
παράλογα διάφανα,
Ψαράκια τοῦ θεοῦ
βγαίνουνε ἄκρη - ἄκρη
καί τρῶνε ἀπ' τὸ χέρι μας ψωμί
παίζοντας παιχνίδια ἀγαθὰ.

Ποιήματα ὅπως αὐτό, εἶναι γιὰ μένα (καί ἐλπίζω γιὰ κάμποσους ἄλλους ἀναγνώστες) μιά ὀλοκληρωμένη λυρική ἐκφραση τῆς σημερινῆς νεανικῆς ἀνθρωπιάς. Ἀνθρωπιά πού, ἂν ἔμαθε πρὶν τῆς ὥρας τῆς «πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ἐντελῶς ἀπλή/δέν εἶναι παρά ὁ θάνατος/πού ἐλλοχεύει», γνώρισε κίολα πὼς «πάντα σώζονται/ κάποιες στιγμὲς μονάκριβες—/φάσμα φωτός/στὴ μνήμη». Ἡ ποιητικὴ τῆς πράξης δείχνει τὴν δημιουργικὴ τῆς πίστη, ὄχι σέ μίαν ἀφηρημένην αἰωνιότητα ἢ σέ μίαν ὑποθετικὴν ὑστεροφημία, ἀλλὰ σέ ἕνα χειροπιαστὸ καί χειροποίητο ἰδανικὸ ὅπως «τὸ κρυστάλλινον κρανίον τῶν Ἀζτέκων/σέ ἄριστη κατὰσταση/διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

Στὴν ἱστορία τῆς λογοτεχνίας, δέν εἶναι πολλές οἱ περιπτώσεις ὅπου ἡ παράλληλη ἀσκηση πεζογραφίας καί ποίησης ἀπὸ τὸ ἴδιο ἄτομον ἔχει δώσει σύμμετρα εὐτυχῆ ἀποτελέσματα. Εὐχομαι ἡ Λία Μεγάλου νά ἐξαίρεσει καί μετὰ τὰ τριάντα τῆς νά κρατηθεῖ ἀνάμεσα στίς λιγοστὲς ἐξαιρέσεις, τόσο γιὰ τὸ καλὸ τῆς ποίησής μας, ὅσο καί γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς πεζογραφίας μας.

Περιορίζονται οι ελπίδες του "Αγκνιου

ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΕΥΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

ΠΑΡΙΣΙ. Αύγουστος. — Ευλόγως μπορεί να διερωτηθῆ κανείς, αν σ' ὄλη τὴν σταδιοδρομία του τοῦ ἀντιπροέδρου, ὁ κ. "Αγκνιου ξαναεῖχε ποτέ μέ τόν κ. Νίξον συνομιλία τόσης διάρκειας, ὅσο τῆς 9ης Αὐγούστου: μία ὥρα καί τρία τέταρτα. Χάρη στά προεδρικά μαγνητόφωνα, οἱ μελλοντικές γενεές θά μπορέσουν ἴσως νά μάθουν τό περιεχόμενο ἑνός διαλόγου, πού

"ΤΟ ΒΗΜΑ", Le Monde

πρέπει νά στάθηκε ἀρκετά θυελλώδης.

Μήπως ὁ κ. Νίξον ἐπεχείρησε νά μεταπίσει τόν συνεργάτη του ἀπό τὴν ἀπόφασή του νά προβῆ σέ δηλώσεις πρὸς τόν Τύπο ἀπὸ τῆς τηλεοράσεως, πράγμα πού ἔκανε ἐξ ἄλλου λίγο ἀργότερα; Δέν θά ἦταν παράλογο νά καταλήξῃ κανεὶς σ' αὐτό τό συμπέρασμα, κρίνοντας ἀπὸ τὴν ἐπιμονή, γιὰ νά μὴ ποῦμε τόν ἐκνευρισμό, μέ τὴν ὁποία ὁ κ. "Αγκνιου βεβαίωσε ὅτι ὁ ἀντιπρόεδρος εἶναι ἀρκετά μεγάλος γιὰ νά ὑπερασπισθῆ τόν ἑαυτό του κι' ὅτι ἔχει περισσότερη ἀνάγκη νά διατηρήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του ἀπ' ὅ,τι νά διαφυλάξῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν τρίτων. (Νά ἐννοοῦσε ἄραγε τόν πρόεδρο;). Ὁλόκληρο ἕνα παρελθόν, γεμάτο ἀπὸ ταπεινώσεις, τίς ὁποῖες εἶχε καταπιῆ ἀδιαμαρτύρητα, βρῆκε θαρρεῖς τὴν εὐκαιρία νά βγῆ στό φῶς.

Ὁ κ. "Αγκνιου παρ' ὅλα αὐτά προέβη σέ μιά πράξη, πού δέν μπορεῖ παρά νά προκαλέσῃ διενέξεις. Ἄν δέν ἔχη ἀκόμα κατηγορηθῆ γιὰ λαθρεμπόρια ἐπιτροπῆς γνωρίζει καλά ὡστόσο, ὅτι τελεῖ ὑπὸ ἀνάκρισιν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου εἰς τό δικαστήριον τῆς Βαλτιμόρης. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συνηγόρους του βρίσκεται ἔκτοτε σέ συνεχῆ ἐπαφῆ μέ τίς δικαστικές ἀρχές αὐτῆς τῆς πόλεως. Ὁ ἀνακριτής, πού ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑπόθεση, τοῦ ἐκοινοποίησε μέ ἐπιστολή του, φέρουσα ἡμερομηνία 3 Αὐγούστου, τίς κατηγορίες πού ἔχουν διατυπώσῃ ἐναντίον του. Γιὰ νά φθάσουν τά πράγματα ὡς ἐκεῖ, δέν μπορεῖ νά μὴ παραδεχθῆ, κανεὶς, ὅτι «κάποιο λάκκο ἔχει ἡ φάβα» κι' ὅτι, προβαίνων δημοσίως σέ τέτοιες δηλώσεις, ὁ κ. "Αγκνιου δίνει τὴν ἐντύπωση ἐπεμβάσεως σέ μιά ἐν ἐξελίξει διαδικασίᾳ. Τό πολὺ - πολὺ νά ἰσχυρισθῆ κανεὶς ὅτι, ἀπορορίπτοντας συλλήβδην τίς ἐναντίον του κατηγορίες, ἐπεχείρησε νά ἀσκήσῃ πίεση ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ παραπεμπτικού δικαστηρίου τῆς Βαλτιμόρης, πού θά βρεθῶν ἴσως στήν ὑποχρέωση νά μελετήσουν τόν ἰδικόν του φακέλλον ἀφοῦ τελειώσουν μέ τοὺς φακέλους ἐκείνων, πού ἤδη κατηγοροῦνται σάν «συνένοχοι» του.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό σκάνδαλον τοῦ Γουώτεργκέητ, ἡ νέα αὐτὴ ὑπόθεση ὑπάγεται στίς κλασσικοῦ τύπου ὑποθέσεις δωροδοκίας, ἀναφέρεται ὅμως κι' αὐτὴ μέ τὴν σειρά τῆς στὸν τρόπο, διὰ τοῦ ὁποῖου μπορεῖ νά γίνεταί χρήσις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Στό ἐπίπεδο τῆς Πολιτείας καί τῶν κοινοτήτων, τὰ ἀμερικανικά ἦθη εἶναι πιὸ ἐλαστικά. Δέν ἀποκλείεται ὁ κ. "Αγκνιου, πού δέν διαθέτει προσωπικούς πόρους, νά ἐπεισθῆ ὅτι ὠρισμένου τύπου συναλλαγὰὶ δέν ἔπιτοτελοῦν ἀμάρτημα. Δέν ἀποκλείεται ἐπίσης νά εἶναι τελείως ἀθῶος καί, ὅπως κατὰ τό παρελθόν, ὁ Λευκός Οἶκος ἐφρόντισε νά ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τίς ἐναντίον του στρεφόμενες εἰρωνεῖες, ἔτσι καί τώρα νά τὸν βλέπῃ σάν κατάλληλο ἀποδιοπομπάκι τράγου, προκειμένου νά πληρώσῃ αὐτὸς γιὰ συναλλαγές, πού δέν εὐθύνεται. Ἐπ' αὐτῶν ὅμως θά ἀποφασίσῃ ἡ δικαιοσύνη. Καί γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἦταν τόλμημα ἐκ μέρους του νά ἀγνοήσῃ μέ τόση ἔπαρση τὰ ἐναντίον του στοιχεῖα, πού συνεκέντρωσε τό δικαστήριον τῆς Βαλτιμόρης.

Τό πρόβλημα, ἐν τούτοις, δέν εἶναι κατὰ πόσον ὁ κ. Νίξον θά ἐπιζῆσῃ πολιτικῶς τῆς ὑποθέσεως Γουώτεργκέητ καί ἂν ὁ συνεργάτης του θά ἀποκατασταθῆ πρὶν καν χρειασθῆ ν' ἀντιμετωπίσῃ μιά ἐναντίον του δίκη. Στά μάτια τῆς κοινῆς γνώμης καί ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος θεωροῦνται ἤδη ὑποπτοί. Ὁ πρῶτος πρέπει νά ἀποδείξῃ, ὅτι δέν ἔχει ἀνάμιξη σέ εὐρεία συνωμοσίᾳ, ἐξυφανθείσα ἐντὸς τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, μέ σκοπὸ τὴν παραβίασιν τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος, ὁ δεύτερος ὅτι δέν παρεστῆθη σέ ἐργοληπτικές κομπίνες. Αὐτό πού ἔχει ἤδη ἀποδειχθῆ στήν περίπτωσιν τοῦ κ. Νίξον εἶναι ἡ ποιότης, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, τῶν ἀνθρώπων διὰ τῶν ὁποίων περιεβάλλετο στὸν Λευκὸ Οἶκο. Οἱ θερμότεροι ἀπολογηταὶ του στήν ἐπιτροπὴ "Ερβιν δέν κατέβαλαν ἰδιαίτερη προσπάθειαν νά ἀνυψώσουν τό γόητρό του. Μέ τὴν ἀκαμψία τους καί τὸν ἀθέλητο κυνισμό τους, μάλλον δυσμενεῖς ἐντυπώσεις δημιούργησαν. Καί νά τώρα, πού οἱ πιθανότητες τοῦ κ. "Αγκνιου νά ὑποβάλῃ ὑποψηφιότητα στίς προεδρικές ἐκλογές τοῦ 1976, ἔχουν σημαντικὰ μειωθῆ.

Υπάρχει φόβος, μήπως τὰ νέα αὐτά χτυπήματα πού κατεφέρθησαν ἐναντίον τοῦ κύρους καί τῆς ἀκεραιότητος τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, βυθίσουν αὐτὸν σ' ἕναν πολιτικὸν μαρασμό, ὁ ὁποῖος θά παραλύσῃ ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐξωτερικὴν του πολιτικὴν, γιὰ νά μὴ ὀμιλήσωμε περὶ τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς του πολιτικῆς, πού δέν ἔχει οὔτε καί αὐτὴ νά ἐπιδείξῃ τίποτα τό ἐντυπωσιακόν.

«Δούρειον Ἴππον» μέ «μπάρ» στήνουν οἱ Τούρκοι στήν Τροία!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 9 Αὐγούστου. Ἰδιαίτερα Ὑψηλὰ. — Σέ ἐνδιαφέρουσα ἀνταπόκρισή του ἀπὸ τό Χιρσαλίκ (πρόκειται περὶ τουρκικοῦ ὀνόματος τῆς Τρωάδος), ὁ συνεργάτης τῆς ἐφημερίδος «Μιλλιέτ» κ. Χαλίτ Τσαπὶν ἀναφέρει τίς βασίκες λεπτομέρειες τῆς ἐπιχειρήσεως «Δούρειος Ἴππος», πού ἔχει ἀναλάβει τό τουρκικὸν Δημόσιο τὴν τελευταία διετία. Σύμφωνα μέ τὴν περιγραφή τοῦ Τούρκου δημοσιογράφου στήν περιοχή τῶν Δαρδανελλίων τό 1870 ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Ντόρπφελντ ἐπεσημάνα τὴν πρωτεύουσα τῆς Τρωάδος. Στίς μεταγενέστερες ἀνασκαφές πού ἐνήργησε ὁ ἐπίσης Γερμανὸς Σλήμαν, γνωστός ἀπὸ τίς ἀνασκαφές του στήν Ἑλλάδα, ἐξιχνίασε τοὺς χώρους τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως τῆς Τρωάδος Πριάμου. Ὁ ἴδιος σοφὸς ἐρευνητὴς ἐξακρίβωσε ὅτι τὴν Τρωάδα ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἔχουν κατὰ καιροὺς ἐπισκεφθῆ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καί οἱ Ῥωμαῖοι.

Ὁ κ. Τσαπὶν, στήν ἀνταπόκρισίν του ὁμολογεῖ, ὅτι τό πρότυπο τοῦ Δουρείου Ἴππου πού ἐτοιμάζεται στήν Ἄγκυρα γιὰ νὰ στηθῆ στήν ἱστορικὴν τοποθεσίαν δέν ἔχει τίποτε τό κοινόν μέ τὰ ἀρχιτεκτονικά σχέδια καί τίς εἰκόνες πού φιλοτέχνησαν κατὰ καιροὺς διάσημοι καλλιτέχνες μέ βάση τῆς σχετικῆς περιγραφῆς τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καί ἰδιαίτερα τῆς Ἰλιάδας.

Ἡ ἀπὸ «μπετόν ἀρμέ» βάση τοῦ Δουρείου Ἴππου εἶναι ἐτοιμῆ, ἐνῶ ἀναμένονται στό Χιρσαλίκ ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα τὰ προκατασκευασμένα ξύλινα τμήματά του.

Τὰ ἀριστικά σχέδια τοῦ «μνημείου» προβλέπουν τίς ἀκόλουθες διαγραφές:

● Ὑψος 12 μέτρων.

● Τό ὕψος τοῦ Ἴππου θά εἶναι 9 μέτρα τό δέ ἐσωτερικόν του θά ἔχει πλάτος τριῶν μέτρων γιὰ τὴν ἐλεύθερη κίνησιν τῶν ἐπισκεπτῶν του.

● Γιὰ τὴν πώλησιν ἐνθυμίων τοῦ μνημείου προβλέφθη ἡ κατασκευὴ τριῶν μικρῶν καταστημάτων.

● Ἐπίσης ὁ σχεδιαστὴς τοῦ Δουρείου Ἴππου προέβλεψε καί τὴ λειτουργία... μπάρ!

Ἡ ἐπικοινωνία μέ τό ἐσωτερικόν θά γίνῃ ἀπὸ κλιμακοστάσιο στηριγμένο στό πίσω μέρος τοῦ ξυλίνου μνημείου. Ἀπὸ ἐκεῖ θά μπαίνουν οἱ ἐπισκέπτες καί θά βγαίνουν ἀπὸ τό μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἴππου γιὰ νά ἀποφευχθῆ ὁ συνωστισμὸς τῶν ἀντιθέτων ρευμάτων.

Η.ΛΑΛΑΟΥΝΝΗΣ

Δακτυλίδια
"ἡλιοσφραγίδες",
(Suntatoo)

